

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 84

гр. София, 18.01.2022 г.

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО XIII ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в закрито заседание на осемнадесети януари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Даниела Борисова

Членове: Милен Михайлов
Кристина Гюрова

като разгледа докладваното от Даниела Борисова Въззивно частно наказателно дело № 20211100605036 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 243, ал. 8 НПК.

Образувано е по жалба от 13.12.2021 г. на Д. Н. Н. срещу определение от 23.11.2021 г. постановено по НЧД № 14794/2021 г. по описа на СРС, НО, 7 състав, с което е потвърдено постановление на СРП от 27.09.2021 г., с което е прекратено частично наказателното производство по досъдебно производство № 213 ЗМК 155/2020 г. по описа на СДВР, пр.пр. № 16341/2016 г. по описа на СРП, водено за престъпление по чл. 129, ал. 2, пр. 2 НК срещу обвиняемия Б.Д.М..

С жалбата се твърди, че определението на първият съд е неправилно и незаконосъобразно. Жалбоподателят излага подробни съображения на несъгласие с изводите на първия съд, твърдейки, че този съд се е позовал изцяло на „житейската логика“, а не на обективно събраните по досъдебното производство доказателства. Жалбоподателят заявява, че при всички свои разпити и в дадените от него показания е посочил и разпознал извършителя на побоя, който му е нанесен. Също така посочва, че и разпитаните по делото свидетели и очевидци на процесните събития, също са описали извършителя на деянието, за което конкретно се позовава на показанията на свидетеля В.П.. Според жалбоподателят, описаното от свидетеля П. лице изцяло съвпада с извършителя на деянието. Твърди, че никога разследващия полицай по досъдебното производство не е задавал въпрос установяващ, кое е името или прякора на лицето, нанесло му побоя. Твърдим, че веднага след процесния инцидент е дал описание на извършителя, както и за начина по който му е нанесен удара, вследствие на който е паднал и получил тежка тазобедрена фрактура, чиято последица търпи и към настоящия момент. Твърди, че първият съд е направил свой прочит на доказателствата и е вменил несъществуващи пропуски в неговите показания, с които се цели да не бъде разкрито едно тежко престъпление. Моли определението на първия съд да бъде отменено, а делото върнато за доразследване срещу установения по делото извършител – обвиняемия Б.М..

Софийски градски съд, след като се запозна с материалите по делото, с исканията и доводите изложени в жалбата на свидетеля Д. Н. Н., както и с атакувания съдебен акт, и въз основа на закона, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Жалбата е процесуално допустима поради това, че е депозирана от активно легитимиращо се като пострадало по делото лице от инкриминираното деяние и в законоустановения 7-дневен срок за обжалване на определението на районния съд съгласно чл. 243, ал. 7 НПК.

Разгледана по същество същата е основателна.

От данните по делото се установява, че досъдебно производство № 213 ЗМК 155/2020 г. по описа на СДВР, пр.пр. № 16341/2016 г. по описа на СРП е образувано на 23.08.2016 г. /деловодно изведено на 30.08.2016 г./ с постановление на прокурор при СРП срещу неизвестен извършител за това, че на 05.08.2016 г., в гр. София, ж.к. „Студентски град“, ул. „Атанас Манчев“ в дискотека „Плаза е ударил Д. Н. Н., вследствие на което пострадалият Н. паднал на земята и си счупил глезена, с което му причинил средна телесна повреда - престъпление по чл. 129, ал. 2, пр. 2 НК.

В хода на досъдебното производство по реда на чл. 219 НПК е привлечен Б.Д.М. в качеството на обвиняем, с постановление за привличане от 06.04.2021 г.

В хода на досъдебното производство са извършени множество процесуално следствени действия, изразяващи се в събраните по делото гласни доказателствени средства на свидетелите Д.Н., С.В., В.П., Р.З., Ф.Л., И.Х., Х.О., З.С.; писмени доказателства – протокол за доброволно предаване от 22.03.2016 г., протокол за разпознаване на лица, и способности за доказване – заключенията по изготвените съдебно медицински експертизи.

С постановление от 27.09.2021 г. прокурор при СРП е прекратил частично наказателното производство по досъдебно производство № 213 ЗМК 155/2020 г. по описа на СДВР, пр.пр. № 16341/2016 г. по описа на СРП на основание чл. 243, ал. 1, т. 2 НПК по отношение на обвиняемия Б.Д.М. за престъпление по чл. 129, ал. 2, вр. с ал. 1 НК, поради недоказаност. Със същото постановление прокурорът е спрял наказателното производство, образувано и водено срещу неизвестен извършител за престъпление по чл. 129, ал. 2, вр. с ал. 1 НК.

За да прекрати наказателното производство прокурорът е приел, че от така установената фактическа обстановка по делото не е възможно да се направи единствено възможен, категоричен, еднопосочен, непораждащ съмнение и обоснован правен извод за съпричастността на обвиняемия Б.Д.М. към инкриминираното деяние, за което е привлечен към наказателна отговорност, нито към друго престъпление. Прокурорът е обсъждал събраните в хода на досъдебното производство доказателства, вследствие на което е счел, че въпреки положените усилия са изчерпани процесуалните способности за събиране на доказателства, а в така събрания и обсъден по делото доказателствен материал са налице противоречия относно авторството на деянието, поради непълноти в доказателствената маса. Прокурорът е приел, че по делото са налице две групи показания, които са взаимно противоречащи си, поради което е обективно невъзможно някоя от двете версии, тази на обвиняемия или тази на пострадалия, да бъде кредитирана в цялост, защото в събрания доказателствен материал липсват обективни находки, пряко подкрепящи някоя от двете версии. Държавният обвинител сочи, че въпреки проведеното пълно, обективно и всестранно разследване не са установени свидетели очевидци на деянието, чрез показанията на които да се разкрие обективната истина и свидетели, които с показанията си биха могли да подкрепят някоя от изложените версии, което от своя страна прави невъзможно да бъде преодоляно противоречието между свидетелските показания. Прокурорът посочва, че обвинителната теза се крепи единствено на показанията на свидетеля Н., които сочат, че именно обвиняемия М. е автор на деянието, но същите не са безпристрастни на фона на вътрешните противоречия, които съдържат. Също така държавният обвинител е посочил, че е налице неотстраним недостатък в доказателствената маса, който не

позволява на прокурора да обоснове обвинителната си теза. При това положение, прокурорът е счел, че наказателното производство спрямо обвиняемия М. следва да бъде прекратено, поради недоказаност и спряно срещу неизвестен извършител, поради неразкриване на извършителя.

Постановлението, с което е прекратено наказателното производство е било обжалвано от свидетелят Д. Н. Н., който се явява лице пострадало от инкриминираното деяние, което е предмет на разследване по настоящото досъдебно производство.

С атакуваното пред настоящия съд определение е потвърден прокурорският акт от контролираната съдебна инстанция.

Въззивният съдебен състав, запознавайки се с материалите събрани в хода на досъдебното производство, постановлението на СРП, както и определението на районния съд намира, че последното следва да бъде отменено, като неправилно и незаконосъобразно. Това е така, защото районният съд от една страна не е изпълнил задължението си да направи свой собствен анализ на събраната по делото доказателствена съвкупност, при който да подложи на проверка, фактическите и правни изводи материализирани в съставения прокурорски акт, с който е прекратено частично наказателното производство срещу обвиняемия М., а от друга страна се е задоволил да възпроизведе в атакувания пред въззивният съд съдебен акт изложеното от прокурора в мотивната част на прокурорския акт. При това положение районният съд не е изпълнил възложените му задължения от законодателят с процесуалната норма на чл. 243, ал. 5 НПК, поради което е постановил и един неправилен и незаконосъобразен съдебен акт, който следва да бъде отменен. За да стигне до този извод въззивният съд констатира, че както прокурора съставил обсъжданото постановление, така и първият съд е игнорирал основните принципи в наказателния процес визирани от законодателят в чл. 13, чл. 14, чл. 18 и чл. 107 НПК, при което неправилно е констатирал, че в случая проведеното разследване е пълно, обективно и всестранно или така, както в случая прокурорът е счел, че е сторено в хода на досъдебното производство. Това е така, т.к. не са изследвани всички правно значими за делото обстоятелства, относими за разкриване на обективната истина, за което не е използван целия възможен и допустим процесуален инструментариум по НПК от страна на органа на досъдебното производство. От друга страна се констатира и незаконосъобразно извършени от органа на досъдебно производства процесуални действия, свързани с проведените разпити на свидетелите по делото И.Х. /03.09.2020 г./ и В.П. /12.10.2020 г./, с които се накърняват процесуалните устои на правораздаването.

За разлика от първият съд, въззивната инстанция намира, че прокурорския акт, с който частично е прекратено наказателното производство срещу обвиняемия М. е преждевременно съставен или преди да се съберат от прокурора и анализират в пълнота всички относими доказателства за разкриване на обективната истина, а на събраните до момента на произнасянето на прокурора е придадена предварително установена сила, което предприето поведение от държавния обвинител е процесуално недопустимо с оглед друг основен принцип визиран в чл. 14, ал. 2 НПК. Действително, установената и възприета от прокурора фактическа обстановка, която е намерила отражение в съставения от него прокурорски акт и впоследствие е била възпроизведена в обжалвания пред настоящия съд съдебен акт в своите общи граници, е формално съответна на събраната до момента доказателствена съвкупност, но независимо от това и по мнение на въззивният съд е формирана при проведено непълно и обективно разследване, а направените крайни правни изводи касателно изхода на наказателното производство са преждевременни. В тази връзка, въззивната съдебна инстанция намира за основателни изложените в жалбата на пострадалото

лице Н. възражения. Това е така, защото първият съд в мотивите на протестираното във въззивното производство определение не само е възприел констатациите на прокурора, не само не е изложил свои съображения, но в противовес със задължението си по чл. 243, ал. 5 НПК е обосновал своите изводи с относимата според него за случая житейска логика, което е недопустимо в наказателния процес, при който правно значение за установяване на действителната фактическа обстановка и за разкриване на обективната истина имат единствено установените факти и обстоятелства по делото, събрани и проверени чрез всички средства и способи установени в НПК. Иначе казано, мотивите, въз основа на които е постановено частично прекратяване на наказателното производство от прокурора, не са били проверени от районния съд по реда на чл. 243, ал. 5 НПК.

Въззивният съд констатира, че както прокурора, така и първият съд са установили ясно и несъмнено следните факти и обстоятелства, а именно - датата, времето и мястото на деянието – 05.02.2016 г.; около 03,00 часа – 04,00 часа; дискотека „Плаза“, находяща се в гр. София, ж.к. „Студентски град“, ул. „Атанас Манчев“; пострадалият при инкриминираното деяние - свидетелят Д. Н. Н., както и вида на причинените му телесни увреждания, които според заключенията на изготвените по досъдебното производство съдебно медицински експертизи представляват – фрактура на десния фибуларен /външен/ глезен, която реализира медикобиологичния признак трайно затруднение в движението на десния долен крайник за срок по-голям от 30 дни или оздравителния процес за пълно възстановяване на движението може да се очаква след около 3-4 месеца.

Въззивният съд констатира, че неизяснени за прокурора и първият съд в случая са обстоятелствата свързани с установяване на лицето извършител на деянието, което е нанесъл удар с юмрук на свидетеля Н., вследствие на който му е причинено описаното по-горе телесно увреждане; неизяснени според прокурора и първият съд са останали и обстоятелствата свързани с установяване на фактическата обстановка, при която е било нанесено процесното телесно увреждане, както и неизяснени остават въпросите свързани с установяването на свидетели, на инкриминираното деяние. В тази връзка и за отстраняване на посочените неясноти не са били извършени в пълнота възможните според НПК процесуално следствени действия, чрез които същите да бъдат отстранени, а вместо това е извършен едностранен анализ на доказателствената съвкупност от прокурора, който безрезервно е бил възприет от районния съд през призмата вече и на житейската за този съд логика, както и са извършени незаконосъобразни по своето естество процесуално следствени действия, които са останали извън ползването първо на прокурора, а след това и на първия съд.

В случая прави впечатление, че органа на досъдебно производство не е проявил необходимата инициативност за събиране на относимите към инкриминираното деяние доказателства своевременно или непосредствено след извършването му на 05.02.2016 г., а именно в началния етап на разследването, с оглед причинената на свидетеля Н. телесна повреда, която впоследствие с оглед изготвените съдебно медицински експертизи е квалифицирана като средна по смисъла на чл. 129, ал. 2 НК.

Също така прави впечатление, че по делото са събрани гласни доказателствени средства, за което са съставени протоколи за разпит на свидетели, които обаче са съставени на 07.02.2016 г. или преди датата на образуване на досъдебното производство с постановление от 23.08.2016 г. /деловодно изведено на 30.08.2016 г./, поради което и те както и сведенията на свидетелите от 05.02.2016 г. се явяват извън процесуално събрани, т.к. са събрани след датата на образуване посочена по-горе. Независимо от това, обаче органът на досъдебно производство ги е анализирал и поставил в основата на своя доказателствен анализ, както и първият съд, с което е

допуснато съществено, но отстранимо процесуално нарушение, а също е и ограничено правото на пострадалото лице да бъде изяснена правилно фактическата обстановка по делото и по този начин разкрита обективната истина. Няма пречка на етап досъдебно производство да бъде отстранено това процесуално нарушение по съображенията изложени по-долу от настоящата съдебна инстанция.

В конкретния случай в хода на досъдебното производство и в следствие на проведеното разследване, според прокурора не може да се установи автора на инкриминираното деяние, който извод също е бил безрезервно възприет и от контролирания съд, но не се споделя от въззивната инстанция затова, защото в случая не е проведено едно пълно, обективно и всестранно разследване, макар и да са извършени до момента процесуално следствени действия за разкриване на извършителя на престъплението. Настоящият въззивен състав счита, че в тази насока следва да бъдат проведени допълнителни процесуално следствени действия, които до момента не са проведени, а резултата от същите биха могли да допринесат за установяване на действителната фактическа обстановка и за разкриване на обективната истина, каквато е и основната цел на наказателния процес. Това е така, защото прокурора е пренебрегнал задължението си по чл. 107, ал. 3 НПК да събира доказателства, както в подкрепа на обвинението, така и в подкрепа на оправдаването на лицето, което е било привлечено към наказателна отговорност по реда на чл. 219 НПК. За да се очертае обема и вида на необходимите за извършване процесуално следствени действия следва да бъде анализиран събрания до момента доказателствен материал за нуждите на досъдебното производство, който в случая се изразява предимно в гласните доказателствени средства на разпитаните по делото свидетели.

Въззивният съд след като се запозна внимателно и детайлно с дадените от свидетелите в хода на досъдебното производство показания, констатира съществени пропуски във воденото от разследващия орган разследване, поради което не се съгласява с изведените от прокурора и възприети от първия съд фактически изводи. В случая основани данни и информация за процесното деяние се съдържат в показанията на свидетеля Н., който се легитимира като лице пострадало от инкриминираното деяние, и който за процесния инцидент от дата 05.02.2016 г. е бил разпитан за първи път едва на 02.11.2016 г., а впоследствие и на 13.11.2017 г., 03.08.2020 г. и 02.09.2020 г., като на последната дата е било извършено и процесуално следственото действие разпознаване по фотоснимки на обвиняемия Б.М.. За разлика от прокурора и първия съд, настоящата въззивна инстанция не констатира вътрешно противоречие в дадените многократно и в един продължителен период от време показания от свидетеля Н.. Също така не се констатира наличие на заинтересованост, необективност, преднамереност или градация в изнесената от свидетеля Н. информация за процесния инцидент, при който е бил ударен от лице, което също е бил посетител на дискотека „Плаза“ на дата 05.02.2016 г. Напротив от показанията на свидетеля Н. се установява, че той е видял лицето, което го е ударило, докато са се разминавали при излизането на свидетеля Н. от заведението и втори път, когато са се разминали на външната врата на същото заведение, при влизането на същото лице в заведението, или в който момент същото го е ударило с юмрук по лицето, в областта на лявата скула и му е причинило констатираната със СМЕ средна телесна повреда. Тук е мястото да се посочи, че свидетелят Н. още в този свой първи разпи от 02.11.2016 г. съвсем подробно и последователно е разказал за настъпилите събития преди, по време и след процесния инцидент с лицето, което го е удари, посочвайки, че това лице е Б.М., който знае по прякор „Б.Б.“.

Вярно е, че в своите показания от 02.11.2016 г. свидетелят Н. посочва, че е виждал снимки на обвиняемия Б.М. в медиите, но именно тези данни в неговите показания се явяват житейски логични, за разлика от приетото от

първия съд като житейски логично, защото за времето от датата на инцидента – 05.02.2016 г. до датата на първия разпит на свидетеля Н. – 02.11.2016 г. е изминал един значителен период от време, в който не е бил потърсен за разпит от разследващия орган и в който период е логично този свидетел да потърси информация за своя нападател в социалните мрежи знаейки неговият прякор, с който бил известен в заведението, което двамата са посетили на 05.02.2016 г. Този извод на съда почива именно на данните съдържащи се в показанията на свидетеля Н., който заявява, че е знаел прякора на своя нападател, виждал го е няколко пъти в процесното заведение, на датата на инкриминираното деяние, т.к. е чул многократни поздрави в заведението именно за лице с пряко „Б.Б.“, поради което е съвсем логично, както се каза и да потърси информация за това лице в медиите до датата на първия му разпит по делото в хода на досъдебното производство или след 9 месеца. Данните в показанията на свидетеля Н. от 02.11.2016 г. не са противоречащи или вътрешно противоречиви на тези изнесени от него в разпита, който му е проведен от разследващия орган и на 13.11.2017 г., както посочва прокурора и първия съд и то само защото заявява, че не желае да участва в процесуално следствено действие – очна ставка с охранителите на заведението, които са разпитани като свидетели по делото, както и в разпознаване на обвиняемия Б.М., който е видял при инцидента, а впоследствие разпознал в интернет. Заявеното от свидетеля Н. при този му разпит, че не желае да участва в процесуално следственото действие – разпознаване не води до извод за дискредитиране на данните в неговите показания, касателно посочения от него за извършител на деянието – обвиняемия М., който е нарушил неговия телесен интегритет. В следващите показания на свидетеля Н. от дата 03.08.2020 г. също не се наблюдава заинтересованост или надграждане в неговата версия с цел да допринесе за утежняване на процесуалното положение на обвиняемия М.. Вярно е, че тези му показания са по-подробни, по-обстойни и информативни, но това в случая е видно, че се дължи на начина на проведения му разпит от разследващия полицай, който в изпълнение на дадени му от прокурора указания е провел един пълен, обективен и всеотдаен разпит, при който и свидетелят Н. е бил достатъчно обстоен в своя разказ, което в случая не води до извод за необективност, преднамереност или до надграждане с нови несъобщени до този момент факти и обстоятелства, а още по-малко до твърдяното от прокурора вътрешно противоречие в неговите показания. Вярно е, че с оглед изминалия период от време всяко едно лице с оглед своите паметови и интелектуални възможности е в състояние да помни определени факти и обстоятелства в които е участвал или е станал свидетел, но в случая е видно, че това нанесено на свидетеля Н. телесно увреждане е оставило траен отпечатък в неговото съзнание. Що се отнася до проведеното процесуално следствено действие разпознаване на 02.09.2020 г., то и тук отново следва да се посочи обективността в показанията на свидетеля Н., който заявява, че ще се опита да разпознае своя нападател, посочвайки индивидуализиращите го белези към дата 05.02.2016 г. Това действие по разследването е проведено правилно и законосъобразно в съответствие с разпоредбата на чл. 170 и сл. НПК.

На следващо място относими към правилното установяване на действителната фактическа обстановка имат показанията на свидетелите И.Х., В.П., Р.З. затова, защото същите са възприели на инкриминираната дата, както пострадалия, така и извършителя на деянието. Значение за воденото досъдебно производство с цел разкриване на обективната истина имат не само всички данни съдържащи се в показанията на посочените свидетели събрани след образуване на досъдебното производство на дата 23.08.2016 г., но и онези данни, които се съдържат в дадените от посочените свидетели сведения в деня на процесния инцидент или непосредствено след него, които по своя характер представляват извън процесуални данни. Това е така, защото за разлика от съдебната фаза на наказателния процес единствено значими са

онези доказателства събрани по установения ред в НПК, докато за органа на досъдебно производство предмет на проверка и начална отправна точка за събиране и проверка са и онези данни съдържащи се в дадените сведения от посочените свидетели, което в случая е игнорирано. Това е така, и защото данните съдържащи се в тези сведения са дадени от свидетелите непосредствено след настъпване на процесния инцидент и в тях обичайно се съдържат обективно и безпристрастно първите и най-точни и ясни впечатления за възприетите от тях фактически обстоятелства, още повече в случай на недостоверна информация тези свидетели биха могли да понесат и съответната наказателна отговорност. След така направеното уточнение, въззивният съд на свой ред констатира, че данните в показанията на свидетеля Н. в случая намират опора в показанията на свидетеля И.Х. от 20.06.2017 г., който заявява, че си спомнят за инцидент със свидетеля Н. и с показанията на свидетеля В.П. от 07.02.2016 г., който заявява, че е станал свидетел на инцидент между клиенти на заведението, в което работел – дискотека „Плаза“, при който около 03,00 часа пред дискотеката единият клиент ударил другия клиент с ръка, при който същия от удара паднал на земята, което наложило свидетеля П. и негови колеги да помогнат на пострадалия да стане, а после да седне на дивана във фойето на заведението. Също така в своите показания от 07.02.2016 г. или два дни след процесния инцидент, свидетелят П. макар да заявява липса на спомен за случилото се, то той индивидуализира двамата участници, видно избягвайки съответната конкретика за тях, заявявайки, че няма да може да ги разпознае. Информация за двамата участника в процесния инцидент, свидетелят П. изнася и в показанията си от 12.10.2020 г., като посочва че е видял „младото момче, как нанесе удар с ръка в лицето на едрият мъж, като вследствие на удара едрият мъж стъпи на криво и падна на земята пред мен, очилата на едрият мъж паднаха на земята, а младото момче избяга“, описвайки младото момче като „гъзар“. Двата свидетели в показанията си събрани по реда на НПК изнасят и данни не само за лицата, но и данни около настъпването на процесните събития. В тази връзка от органа на досъдебно производство не са извършени процесуално следствени действия, чрез които да се установяват участниците в процесния инцидент, а именно разпознаване на лицата, което действие няма пречка да бъде извършено и към настоящия момент или така, както е извършено по отношение на свидетеля Н., още повече, че лицата – свидетеля Н. и обвиняемия М. са посещавали често заведение „Плаза“ и не са били непознати за охраната на същото, както и не са били непознати с прякорите, които са имали, между които са и посочените двама свидетели. В тази насока са останали извън ползрението на разследващия орган дадените извън процесуално сведения от свидетелите Х. и П., като за настоящия съд буди недоумение процесуалния подход на разследващия орган, който вместо да събере необходимата му информация законосъобразно и по предвидения в НПК процесуален ред, то същият в хода на провеждане разпит на свидетеля Х. на 03.09.2020 г. му е предявил дадени от свидетеля Н. показания от 20.06.2017 г. за запознаване, след което е бил проведен разпит. Буди недоумение и процесуалния подход при разпита на свидетеля П., на който са били предявени дадени от него показания на 07.06.2016 г. за запознаване, след което е проведен разпит. Този подход на разследващия полицейски предприет в хода на досъдебното производство определено не намира опора в процесуалния закон – НПК, защото по този начин не се достига до същината на това процесуално следствено действие, а именно свидетелят да изложи всички възприети от него лично и непосредствено факти и обстоятелства за събитията за които се разпитва, в противен случай, или така както са проведени обсъжданите два разпита е било напълно безпредметно тяхното провеждане и е видно, че не са допринесли до целения за нуждите на разследването резултат. По същия начин стоят нещата и с оглед предявените на двамата свидетели сведения, които те са дали извънпроцесуално на

05.02.2016 г. в хода на проведените им разпити на 03.09.2020 г. и 12.10.2020 г. Относно твърденията на прокурора, че в случая показанията на свидетеля Н. са противоречащи на показанията на свидетелите Х. и П. отново не са извършени процесуално следствени действия за да се отстранят същите, чрез провеждане на очна ставка между тях, а вместо това едностранно е възприета позицията в показанията на Х. и П. за процесния инцидент, игнорирайки показанията на свидетеля Н.. Необходимо е да се обърне внимание на органа на досъдебно производство, че института на предявяване/прочитане на показания на свидетел е предвиден от законодателя само за съдебната фаза на наказателния процес по реда на процесуалния способ регламентиран в чл. 281 НПК, а именно за приобщаване на показания на свидетел, чрез тяхното прочитане при определени за това условия и наличие на предпоставки.

В подобна насока на показанията на свидетеля П. са и показанията на свидетеля Р.З. от 07.02.2016 г., като прави впечатление, че съдържанието на показанията на двамата не се различава в по-голямата си част, а дори са и дословно еднакви, което обстоятелство буди съмнение в тяхната обективност и достоверност. Също така в показанията си от 07.02.2016 г., свидетелят З. изнася данни за лицето, което е било паднало на земята и на което е помогнал със свои колеги да стане и седне на диван във фоайето на заведението, които от своя страна съответстват на показанията на свидетеля Н.. С посочения свидетел отново не са извършени действия по разследването, с които биха се установили участниците в процесния инцидент, като разпознаване и очна ставка.

На следващо място не е проверена информацията изнесена в показанията на свидетеля Н., а и тази съдържаща се в показанията на свидетеля П. и Х., подкрепяща изнесената от Н., а именно, че настъпилия инцидент на 05.02.2016 г. е възникнал между свидетеля Н. и обвиняемия М. по повод на момиче, което е било в близки отношения със свидетеля Н., а на датата на инцидента се е намирало в заведение „Плаза“ с обвиняемия М.. Данни за посоченото момиче с име „А.“, живееща в кв. Горна баня се съдържат в показанията на свидетеля Н. от 03.08.2020 г., но която не е установена и разпитана по делото като свидетел. След установяването и провеждането на разпит на лицето с име „А.“ следва да се проведат и процесуално следствените действия разпознаване на лица, чрез което действие отново биха се установили участниците в процесния инцидент, данни за тяхната самоличност и прякори, с които са известни, както и други относими към предмета на делото данни.

По отношение на механизма на причиняване на телесната повреда данни се съдържат в показанията на свидетеля Н. и свидетелите, които са възприели неговото състояние след инцидента, като в тази насока са показанията на свидетеля О.. За изясняване на обстоятелствата около придвижването на свидетеля Н. до болничното заведение не са събрани достатъчно конкретни данни, т.к. органа на досъдебно производство не е издирил и установил лицата А. и Х., посочени в показанията на свидетеля Н. като придружили го УМБАЛСМ „Пирогов“, за което по досъдебното производство липсват данни. В случая от заключението на вещите лица изготвили СМЕ се изяснява механизма на причиняване на увреждането, който съответства на данните в показанията на свидетеля Н., независимо, че се игнорира чрез данните в показанията на свидетелите Х., П., З. и Л., на които прокурора дава вяра и в тази им част.

Също така прави впечатление, че органа на досъдебно производство е пропуснал да разпита в качеството на свидетели и полицейските служители Р. и С., които като АП 164 са били изпратени по сигнал на ОДЧ 07 РУ СДВР в дискотека „Плаза“ на 05.02.2016 г. и които биха могли да изнесат данни за процесния инцидент, за участниците в него, за лицата които са присъствали на мястото, както и за установяване на лицето – управителя на дискотека

„Плаза“, на което са дали указание да запази видеозаписите. Също така в тази насока следва да се разпита управителят на дискотека „Плаза“ за да се установи причината, поради която не са запазени видеозаписите, въпреки дадените указания от полицейските служители.

Показанията на свидетелите С.В. и Ф.Л. в случая не дават конкретна информация, в който смисъл правилни са констатациите на прокурора и първия съд.

Така чрез посочените по-горе процесуално следствени действия – разпити, разпознаване на лица и очни ставки биха се отстранили онези неясноти и противоречия в доказателствената съвкупност, на които се основава мотивната част на прокурорския акт, а впоследствие и съдебния акт, предмет на въззивна проверка. Чрез същите биха се могли да се изяснят обстоятелствата свързани с установяване на лицето извършител на деянието, което е нанесъл удар с юмрук на свидетеля Н., вследствие на който му е причинено описаното по-горе телесно увреждане. Необходимо е да се проведат детайлни, а не информативни разпити на свидетелите по делото. Едва след техния разпит би могло да се прецени от държавния обвинител дали данните и информацията в техните показания биха били относими или неотнесими към изясняване на правно релевантните за нуждите на производството факти и обстоятелства, в противен случай би се стигнало предварително до игнориране на доказателствени източници, информацията в които към настоящия момент е неизвестна за органа на разследването. Също така би се провело действително едно пълно, обективно и всестранно разследване, при което законосъобразното събиране на необходимите доказателства би било предпоставка и за постановяване на един правилен и законосъобразен прокурорски и/или съдебен акт.

В случая, именно неизяснените до момента в хода на досъдебното производство фактически положения от предмета на доказване по делото е следвало да констатира първия съд по реда на чл. 243, ал. 5 НПК, но след като не е сторено това, то настоящият въззивен състав воден единствено от необходимостта да бъдат установени всички релевантни за предмета на доказване фактически положения изложи и своите съображения по-горе. Това е така, защото се констатира избирателен и едностранен подход при оценка на доказателствата от прокурора, а и от първия съд, с което се нарушават основните принципи в наказателния процес за необходимостта от провеждане на пълно, обективно и всестранно разследване. Ето защо указанията на съда не следва да бъдат разбирани от СРП като предписание, на кои доказателствени материали - гласни доказателствени средства и писмени доказателства следва да даде вяра и кои да бъдат дискредитирани, още по-малко за това дали следва да се приеме, че определено лице следва да бъде привлечено към наказателна отговорност по реда на чл. 219 НПК за извършено престъпление и коя е неговата правна квалификация.

С оглед всички изложени съображения въззивният съд намира, че крайният правен извод на първостепенния съд е неправилен и незаконосъобразен, тъй като при постановяването му са допуснати съществени процесуални нарушения, доколкото в хода на разследването не са изчерпани всички възможности за събиране на относими доказателства, което води до отмяна на обжалвания от свидетеля Н. съдебен акт.

При така изложеното и след връщане на делото, за прокурора възниква задължението да отстрани посочените в настоящото определение пороци при формиране на вътрешното си убеждение в съответствие с основните принципи в наказателния процес визирани в разпоредбите на чл. 13, ал. 1, чл. 14, ал. 1 и чл. 107 НПК, с което ще изпълни конституционно отредената му роля в наказателния процес.

В резултат на извършената въззивна проверка се налага закономерния извод, че определението на първия съд следва да бъде отменено като

неправилно и незаконосъобразно, а жалбата уважена, като основателна.

Водим от горното Софийски градски съд, НО, XIII въззивен състав на основание чл. 243, ал. 8 НПК

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ определение от 23.11.2021 г. постановено по НЧД № 14794/2021 г. по описа на СРС, НО, 7 състав, с което е потвърдено постановление на СРП от 27.09.2021 г., с което е прекратено частично наказателното производство по досъдебно производство № 213 ЗМК 155/2020 г. по описа на СДВР, пр.пр. № 16341/2016 г. по описа на СРП, водено за престъпление по чл. 129, ал. 2, пр. 2 НК срещу обвиняемия Б.Д.М..

Връща делото на СРП за изпълнение на задължителните указания относно прилагането на закона.

Определението е окончателно.

Препис от определението да се изпрати на свидетелят Д. Н. Н., обвиняемият Б.Д.М. и адвокат Красимира Чакова.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____